teisel pool korridori, ep olnud siis mund waja, kui teise nime hüüda, mis peale see muidugi oma harjunud kombe järel saada, hr. Rahuleid'i soowi tahtma teada saada. Nii kõlas siis: „Wiiu!“ üle pimeda korridori.

Kõik jäi wait. Hüüdja astus paari sammu edasi, tahtis hüüda — —

„Klõrr!“ kõlas sääl korraga. Kuulu järel oli üks kandelaud maha kukkunud, temast muidugi langesiwad tassid, kannud maha — purud! Ehmatuses põrkas mees tagasi, libises ja haawas enesel jala ühes tassi tükkis. Nüüd arwas ta enese tuppa minna, aga naljakas, uks oli kinni, ega ei annudki ennast awada. Et see kõik ühe armupaarikese läbi tulnud — Wiiu pidas rätsepselli Kaarel Raudkünraga sala kokku tulemist. Millas siis toatüdrukud ja rätsepsellid mitte oleks sõprust pidanud? — ei wõinud ju hr. Rahuleid aimatagi. Aga nii see ikka oli. Wiiu oli kandelaua trepi käepide samba pääle pannud, säält oli hüüri saks seda maha lükkanud, mis pääle tüdruk hirmuga enese tuppa Raudkünar jälle hr. Rahuleid'i tuppa pakku pani.

Aga etendagu nüüd keegi mõistlik inimene õnnetuma öökunbelise isanda nõuete olekut! Sääl ta nüüd seisis, ei saanud enam tuppa ega

oskanud ülepää mitte pimedas korridoris teed. Hää õnne pääle kobas ta nii edasi ja juhtus nõnda kööki, mille uks õnneks lahti seisis. Siin kukkus ta kohe wäikese pesuwanni üle ja sai niisuguse wopsu, et arwas, jala wähemast kolmest kohast murtud olewat. Ei saanud paigast liigutada, ei ta julgenud hingatagi. Nagu kaugelt pitkse müristamine, nii tõusis aega mööda tee joogi nõude purustamise klõrina järele suur kära ja müra.

Emand oli tasside kukkumisest kuulnud, kargas oma toast wälja ja küsis Wiiu käest, kudas see õnnetus tulnud, kes seda teinud? Wiiu kawal walestas leiwawanemale sun sisse, hr. Rahuleid olla purjus pääst tema wastu tõukanud.

„Ja, kus on hr. Rahuleid ise?“ kõlas wali küsimine.

„Eks muidugi enese toas!“ tuli julge ümmardaja suust.

Et tee nimetud ukse juure mitte Peeterburi ega Riiga ei olnud, waid aina üle korridori, siis oli emand Tang, tanu wiltu pääs, kahe, kolme sammuga hr. Rahuleid'i ukse taga. Nii ühepoolne ta silmade poolest oli, nii kahekordsed oliwad tema käed, millest see kange põmmimine tunnistust andis, mis ukse piht pidi kannatama. Ka emanda kõrge hääl ei olnud mitte laita.